

ಅಲೋಪತಿಯೇತರ ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಕೇಂದ್ರದ ಅವಕಾಶ - ಒಂದು ಅವಲೋಕನ (Socioeconomic Research Article)

ವಿಜಯ್ ಸರೋದೆ, ಸಿರವಾರ

ಪತ್ರಕರ್ತ ಮತ್ತು ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮಿ, ರಾಯಚೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ರಾಯಚೂರು

ಪೀಠಿಕೆ:

ಆಯುರ್ವೇದದ ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿರುವ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವೀಧರ ಆಯುಷ್ ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಒಂದಷ್ಟು ಸರಳ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾದ ತರಬೇತಿ ನೀಡಲು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅಧಿಸೂಚನೆಯೊಂದನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದೆ. ಹಾನಿಕರವಲ್ಲದ ಗೆಡ್ಡೆಗಳ ಛೇದನ, ಮೂಗು, ಕಿವಿ, ಗಂಟಲು ಮತ್ತು ಕಣ್ಣು ಸೇರಿದಂತೆ ಒಟ್ಟು 39 ಸರಳ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳನ್ನು ಇದು ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದು, ಸದ್ಯ ಈ ವಿಚಾರ ಆಧುನಿಕ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸಕರ ಕೆಂಗಣ್ಣಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ.

ಆಯುಷ್ ಸಚಿವಾಲಯದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿರುವ ಶಾಸನಬದ್ಧ ಸಂಸ್ಥೆಯಾದ 'ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯನ್ ಮೆಡಿಸಿನ್(CCIM)' ನವೆಂಬರ್-2020ರ ಗೆಜೆಟ್ ಅಧಿಸೂಚನೆಯಲ್ಲಿ 39 ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳು ಹಾಗೂ ಕಣ್ಣು, ಕಿವಿ, ಮೂಗು ಮತ್ತು ಗಂಟಲು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಸುಮಾರು 19 ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸಾ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದ್ದು, ಇಂಡಿಯನ್ ಮೆಡಿಸಿನ್ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ (ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಆಯುರ್ವೇದ ಶಿಕ್ಷಣ) 2016ರ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಈ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಆಧುನಿಕ ವೈದ್ಯಕೀಯ ವಿಜ್ಞಾನ ವೈದ್ಯರ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಸಂಸ್ಥೆಯಾದ ಭಾರತೀಯ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸಂಘ ಹಾಗೂ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಅಲೋಪತಿ ವೈದ್ಯರಿಂದ ತೀವ್ರ ಟೀಕೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ಖಂಡಿಸಿರುವ IMA "ಹಿಂಬಾಗಿಲಿನ ಮೂಲಕ ಆಧುನಿಕ ವೈದ್ಯ ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕುವುದು" ಮತ್ತು "ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಮಿಶ್ರಣ ಮಾಡುವ ಹಿಮ್ಮುಖ ಹೆಜ್ಜೆ" ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದೆ. ಸದ್ಯ ಈ ಆದೇಶವನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿರುವ IMA, ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನ ಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸಾ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕ ವೈದ್ಯಕೀಯದ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸಾ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳದಂತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದೆ.

ವಿವರ:

ಕಳೆದ ಕೆಲವು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯಕೀಯ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಲ್ಲಾದ ಪ್ರಗತಿಯು ಗುಣಪಡಿಸಲಾಗದು ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಅದೆಷ್ಟೋ ರೋಗ/ಅನಾರೋಗ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಆ ಬಗೆಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳ ವೆಚ್ಚವು ತುಂಬಾ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದು, ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಭರಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈಗಿನ ಕಾಲಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಪಾಸಣೆ, ವೈದ್ಯಕೀಯ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು, ಔಷಧಿಗಳು, ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳು ಎಲ್ಲವೂ ದುಂದುವೆಚ್ಚದ್ದಾಗಿರುವುದರಿಂದ(ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಿರುವುದರಿಂದ) ಆರೋಗ್ಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಮಹತ್ತರವಾಗಿ ವಿಕಸನಗೊಂಡಿದ್ದರೂ ಸಹ, ಅವುಗಳ ಕೈಗೆಟುಕುವಿಕೆಯು ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ತಲುಪಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸದ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಜನ ಇವುಗಳೆಲ್ಲದರಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಆರೋಗ್ಯ ವಿಮಾ ಪಾಲಿಸಿಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಲವು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

2017ರ ಒಂದು ಅಂಕಿ-ಅಂಶದ ಪ್ರಕಾರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 31,560 ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸಕರಿದ್ದಾರೆ. 140 ಕೋಟಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಇರುವ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಧುನಿಕ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಪದ್ಧತಿಯ(ಅಲೋಪತಿ) ವೈದ್ಯರಿರುವುದು ಕೇವಲ 12 ಲಕ್ಷ. ಅಂದರೆ ಸಾವಿರ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ 0.77 ವೈದ್ಯರು ಮತ್ತು ಲಕ್ಷ ಜನಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸಕ ಮಾತ್ರ. ರೋಗಿಗಳು ಮತ್ತು ವೈದ್ಯರ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಅಜಗಜಾಂತರ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವುದರಿಂದ ಇರುವ ವೈದ್ಯರು ಮತ್ತು ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸಕರಿಗೆ ಅತಿಹೆಚ್ಚು ಬೇಡಿಕೆ ಇದೆ. ಇತ್ತ ಸರ್ಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದಂತಹ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲದೇ, ಸಣ್ಣ-ಪುಟ್ಟ ಕಾಯಿಲೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿ ತಪಾಸಣೆ ಮತ್ತು ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಗಂಭೀರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಖಾಸಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳ ಕಡೆ ಮುಖ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ರೋಗಿಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿದೆ. ಇದರ ಲಾಭ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಖಾಸಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ತಮ್ಮ ಸೇವೆಗೆ ಅತಿಹೆಚ್ಚಿನ ಶುಲ್ಕ ವಿಧಿಸುವ ಮೂಲಕ, ಇದನ್ನೇ ಹಣ ಮಾಡುವ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ದಂಧೆಯನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವ ಸಂಗತಿ.

ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಗುಣಮಟ್ಟದ ತಪಾಸಣೆ ಮತ್ತು ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳಿರುವುದು ಕೇವಲ ಉಳ್ಳವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನ್ನುವ ಸ್ಥಿತಿ ಹೆಚ್ಚುಕಮ್ಮಿ ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿವೆ, ದೊಡ್ಡ-ದೊಡ್ಡ ತಪಾಸಣೆ ಮತ್ತು ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವವರು ಆಗಾಗ ಪತ್ರಿಕಾ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಪ್ರಚಾರ ಪಡೆಯುತ್ತಾರಾದರೂ, ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಅಲ್ಲಿಯ ವಾಸ್ತವತೆಯೇ ಬೇರೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಸರ್ಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಭರವಸೆಯ ಸೇವೆ/ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು, ಅಲ್ಲಿಯ ವೈದ್ಯರು ಮತ್ತು ಅರೆವೈದ್ಯಕೀಯ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳು ಕೇವಲ ಸರ್ಕಾರ ನೀಡುವ ಸಂಬಳವನ್ನು ಎಣಿಸುತ್ತಾ ರೋಗಿಗಳ ಸ್ಥಿತಿ-ಗತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಮರುಕಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೇ ಅತ್ಯಂತ ನಿಷ್ಕಾಳಜಿಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುವುದರಿಂದ, ಜೀವ ಉಳಿದರೆ ಸಾಕು, ಅಲ್ಲಿಯ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಹವಾಸವೇ ಬೇಡ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುವ ಎಷ್ಟೋ ಜನ/ರೋಗಿಗಳು ಆ ಕಡೆ ಸುಳಿಯುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಖಾಸಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗೂ ಜನರ ಯೋಚನೆಯ ಲಾಭ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು, ತಮ್ಮ ಸೇವೆಗೆ ಅತಿಹೆಚ್ಚು ಶುಲ್ಕ ವಿಧಿಸುವ ಜೊತೆಗೆ ಬೇಕಾದ-ಬೇಡವಾದ ಔಷಧಿಗಳು ಹಾಗೂ ತಪಾಸಣಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಜನರ ರಕ್ತ ಹೀರುತ್ತಿವೆ. ಒಬ್ಬ ರೋಗಿ ಖಾಸಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾದನೆ/ಳೆಂದರೆ, ಬಿಲ್ ಕೌಂಟರ್ನಲ್ಲಿ ಹಣ ತುಂಬಿ-ತುಂಬಿ, ಗಳಿಸಿರುವ-ಉಳಿಸಿರುವ ಹಣ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಆ ಕುಟುಂಬದ ಉಳಿದವರು ದೈಹಿಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ರೋಗಿಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಸರ್ಕಾರಿ ಅಥವಾ ಖಾಸಗಿ ನೌಕರ 40 ವರ್ಷ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿದು ಒಂದಷ್ಟು ಆಸ್ತಿ-ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಅದೇ ಕುಟುಂಬದ ಯಾರಾದರು ಪ್ರಮುಖರು ಖಾಸಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಗಂಭೀರ ಕಾಯಿಲೆಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಂದು ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ದಾಖಲಾದರೆ ಕೇವಲ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅವರ 40 ವರ್ಷದ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ನುಂಗಿ-ನೀರುಕುಡಿದುಬಿಡುತ್ತವೆ(ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರೋದಕ್ಕೆ ಆರೋಗ್ಯ ವಿಮೆಗೆ ಬೇಡಿಕೆ ಬಂದಿರುವುದು. ಜನ ತಮಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಂಭಾವ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೆದರಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಹತ್ತಾರು ಸಾವಿರ ರೂಪಗಳನ್ನು ವಿಮಾ ಕಂಪನಿಗಳ ಪಾಲುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ). ಭಾರತದ ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ, ಖಾಸಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳ ಲೂಟಿ, ಔಷಧ ಕಂಪನಿಗಳ ಲಾಭಿ ಒಂದುಕೊಂದು ಬೆಸೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಮಾಘಿಯಾ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುನಿಂತಿದೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಮಾತ್ರ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸದೇ, ಲೂಟಿಗೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕುವ ಕಠಿಣ ಕಾನೂನನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸದೇ ಜಾಣಕುರುಡುತನ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಿರುವುದು ದುರದೃಷ್ಟಕರ(ತಾತಾ ಗಳಿಸಿದ್ದು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅನ್ನೋ ಹಳೆಯ ಗಾದೆಯಂತೆ, ನಾವು-ನೀವೂ ಗಳಿಸಿದ್ದು ವೈದ್ಯರ ಬಾಯಿಗೆ ಅನ್ನೋ ಹೊಸ ಗಾದೆ ಬರಬಹುದು).

ಪರ್ಯಾಯ ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಪದ್ಧತಿಗಳಿಗೆ ಸೇವಾ ಅವಕಾಶ ಅಗತ್ಯ:

ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಇತ್ತ ವೈದ್ಯರು ಮತ್ತು ರೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರುವ ಅಂಕಿ-ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ತರಲು ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳೇ ಬೇಕಾಗಬಹುದು, ಇನ್ನು ಸುಧಾರಣೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಇನ್ನೂ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ತಲುಪುತ್ತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅಲೋಪತಿ ವೈದ್ಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ನಂಬಿಕೊಂಡು ದೇಶದ ಆರೋಗ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುತ್ತೇವೆ ಅನ್ನೋದು ನಂಬಲಸಾಧ್ಯ ಸಂಗತಿ. 140 ಕೋಟಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಇರುವ ದೇಶದಲ್ಲಿ, ಇರುವ ವೈದ್ಯರನ್ನೇ ನೆಚ್ಚಿ ನಾವು ಕೂಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿವೆ ಅಂದ್ರೆ, ಕನಿಷ್ಠ ವೈದ್ಯನ ಮುಖವನ್ನೂ ನೋಡದೇ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಇಲ್ಲದೇ ಸತ್ತುಹೋಗಬಹುದು.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅಪಲೋಕಿಸಿದಾಗ ಆಯುರ್ವೇದ ವೈದ್ಯ ಪದ್ಧತಿಯ ಶಲ್ಯ ಮತ್ತು ಶಲಾಕದಲ್ಲಿ (ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸಾ ಪದ್ಧತಿ) ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ವೈದ್ಯ ಪದವಿ ಪೂರೈಸಿದವರಿಗೆ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯನ್ ಮೆಡಿಸಿನ್ (ಸಿಐಐಎಂ) ಒಂದಷ್ಟು ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿರುವುದು ತಪ್ಪೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೆಡಿಸಿನ್ ಎಂದು ಕರೆಯುವ ಅಲೋಪತಿ ವೈದ್ಯಪದ್ಧತಿ ಬರುವುದಕ್ಕಿಂತ ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಆಯುರ್ವೇದ, ಹೋಮಿಯೋಪತಿ, ಸಿದ್ಧ, ಯುನಾನಿಯಂತಹ ಅನೇಕ ವೈದ್ಯ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಜನ್ಮ ತಾಳಿವೆ. ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಭಾರತದ ನಮ್ಮ ಆಯುರ್ವೇದ ಜನರ ಆರೋಗ್ಯ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡುಬರುತ್ತಿದೆ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಇದ್ದು, ಆಯುರ್ವೇದದಂತಹ ವೈದ್ಯಪದ್ಧತಿಯವರಿಗೆ(ಅದೂ ಶಲ್ಯ ಮತ್ತು ಶಲಾಕದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿ ಮಾಡಿದವರು) ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಸರ್ಕಾರದ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಭಾರತೀಯ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸಂಘ(ಇಂಡಿಯನ್ ಮೆಡಿಕಲ್ ಅಸೋಸಿಯೇಶನ್) ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿ? ಅದು ಜನ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ-ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಈ ಬಗೆಯ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಬದಲಾವಣೆ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದ್ದು ಅಲೋಪತಿಯೇತರ ವೈದ್ಯರಲ್ಲಿ ಅಸಮಾಧಾನ ಜೊತೆಗೆ ಸಾತ್ವಿಕ ಸಿಟ್ಟನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದೆ. "ಯಾವ ವೈದ್ಯನೇ ಆಗಿರಲಿ ಅಥವಾ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸಕನೇ ಆಗಲಿ Practice ಮಾಡುತ್ತಾ-ಮಾಡುತ್ತಾನೇ ತನ್ನ ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಬೇರೆ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಪದ್ಧತಿಯವರಿಗೆ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ, ಅವರೂ ತಮ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬರಲು ಅವಕಾಶವಾಗುವ ಜೊತೆಗೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಕೈಗೆಟಕುವಂತಾಗುತ್ತೆ(ಅವಕಾಶ ನೀಡುತ್ತಿರುವುದು ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳಿಗೆ, ಅತ್ಯಾಧುನಿಕ ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಸಾಧನ ಮತ್ತು ಪರಿಣಿತಿ ಬಯಸುವ ಗಂಭೀರ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳಿಗಲ್ಲ). ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುವ ಬದಲು, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾವೇ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಡಿ, ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಅದೆಷ್ಟೇ ತೊಂದರೆಯಾಗಲಿ, ನಮ್ಮ ಅಲೋಪತಿನೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ,

ಉಳಿದದ್ದೆಲ್ಲಾ ಕನಿಷ್ಠ ಎನ್ನುವ ರೀತಿ ವರ್ತಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಆ ಬಗೆಯ ಮನೋಭಾವದ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈ ಬಗೆಯ ಮಾತು-ನಡೆ ಏಕಸ್ವಾಮ್ಯತೆಯ ಲಕ್ಷಣಗಳಂತೆ ತೋರುತ್ತವೆ". ಎಂದು ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆ ಸಿರಿವಾರ ತಾಲೂಕು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಆಯುಷ್ ವೈದ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿರುವ ಡಾ. ಸುನೀಲ್.ಕೆ.ಎಸ್ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಉಪಸಂಹಾರ:

ರೋಗಿಯ ಸೇವೆಯೇ ನನ್ನ ಪ್ರಧಾನ ಮನೋಧರ್ಮ ಎಂದು ವೈದ್ಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಚನ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಇವರು, ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದೇ ರೋಗಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಬೇರೆಯವರಿಗೂ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕನಿಷ್ಠ ಮಾನವೀಯತೆ ತೋರಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಭಾರತೀಯ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸಂಘ ಹೀಗೆ ತಾನೇ ಪ್ರಧಾನ ಎಂದು ಸಾರಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಥವಾ ಸುಧಾರಣೆಯ ಪ್ರತಿ ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಲಾಭಿ ಮಾಡುವ ಮನಸ್ಸಿತ್ತಿಯಿಂದ ಹೊರಬರದಿದ್ದರೆ ದೇಶದ ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸ್ಥಿತಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹದಗೆಟ್ಟು, ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನ ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಒದ್ದಾಡಿ ಸಾಯುವುದಂತೂ ಖಂಡಿತ. ಭಾರತೀಯ ವೈದ್ಯ ಸಂಘವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಬೇರಾವುದೇ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಲಿ ದೇಶ ಸೇವೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಬೇಕು, ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ಸದಸ್ಯರ ಏಳಿಗೆಯಲ್ಲ. ಆಧುನಿಕ ವೈದ್ಯಪದ್ಧತಿಯೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂದು ಕೋಟಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರುವವರಿಂದಲೇ ಇಂದು ಆಯುರ್ವೇದ, ಯುನಾನಿ, ಹೋಮಿಯೋಪತಿ, ಯೋಗವಿಜ್ಞಾನದಂತ ಅನೇಕ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವೈದ್ಯಪದ್ಧತಿಗಳು ಹಿಂದುಳಿಯುವ ಜೊತೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುದಾನ-ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಗಳಿಲ್ಲದೇ ತಮ್ಮ ಸಂಶೋಧನಾ ಕೇಂದ್ರಗಳ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತಿವೆ. ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಹೀಗೆ ಬಿಟ್ಟರೆ, ಇತಿಹಾಸದ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ವೈದ್ಯಪದ್ಧತಿಯೊಂದಿತ್ತು ಎಂದು ಓದಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಲೋಪತಿಯೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂದು ಸಾರುತ್ತಾ, ಬೇರೆ ವೈದ್ಯ ಪದ್ಧತಿಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕುವ ಯಾವುದೇ ಸಂಘ-ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿರಲಿ, ಅಂಥವರ ಮನಸ್ಸಿತಿ ಮತ್ತು ಸ್ವಾರ್ಥದ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡಲು ಉಳಿದ ವೈದ್ಯ ಪದ್ಧತಿಯವರೂ ತಮ್ಮ-ತಮ್ಮ ಪ್ರಧಾನ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಮೂಲಕ ಒಕ್ಕೂಟದ ಧ್ವನಿ ಎತ್ತಬೇಕಿದೆ, ದೇಶದ ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ನಮ್ಮದೂ ಪಾಲಿದೆ ಎಂಬ ಗಟ್ಟಿತನ ತೋರಬೇಕಿದೆ.

ಗ್ರಂಥಸೂಚಿ:

- 1) 'ದಿ ಹಿಂದೂ' ದಿನಪತ್ರಿಕೆ ಲೇಖನ: "Surgery by Ayurveda students | IMA demands withdrawal of amendments" - November 24, 2020
- 2) 'ದಿ ಪ್ರಿಂಟ್' ಅಂತರ್ಜಾಲ ಲೇಖನ: "No point mixing all in one — IMA to fight govt move to allow Ayurveda doctors to do surgery" - December 8, 2020
- 3) 'ದಿ ಎಕನಾಮಿಕ್ಸ್ ಟೈಮ್ಸ್' ಲೇಖನ: "Khichdificatiionn of medical education, practice: IMA on surgery nod for Ayurveda" - November 24, 2020